

Boris

een konijntje met een boodschap

Nel Staalman

met tekeningen van
Monique de Vrijer

Alleen is gemeéén, roept Boris ergens in het boek.

En hij kon het weten, want hij woonde de 4 jaar van zijn leven alleen in een klein hok in een donkere schuur.

Boris kwijnde weg, wilde niet meer eten en werd ziek.

Een dierenvriendin kon het idee dat hij in alle eenzaamheid zou sterven niet verdragen en heeft hem uit zijn ellendige situatie bevrijd.

Boris kreeg een liefdevol thuis, medische zorg en gezelschap van 4 vrolijke cavia's.

Zijn laatste periode op aarde was wellicht de mooiste uit zijn hele leven.

Boris, dat hele kleine, dappere konijntje heeft diepe indruk gemaakt op iedereen die hem kende of over hem hoorde vertellen.

Het was duidelijk dat hij een boodschap had en het was aan ons om zijn stem te zijn.

In dit boek vertelt Boris zijn trieste verhaal aan de cavia's. Zij luisteren naar hem, troosten hem en vrolijken hem op, maar zijn vooral zijn vriendjes. Boris valt van de ene in de andere verbazing en geniet met volle teugen van alle kleine dingen die hij nu ervaart.

Boris is voor het eerst in zijn leven gelukkig.

Het verhaal is in kinderboekstijl geschreven zonder kinderachtig te zijn en is bedoeld voor lezers van alle leeftijden.

Kinderen en volwassenen zullen het thema op hun eigen wijze oppakken, maar we hopen dat het jong en oud aan het denken zal zetten over de manier waarop duizenden konijnen gehuisvest zijn, omdat de mens het nu eenmaal zo voor ze bedacht heeft.

Boris met Catootje, Barbabella en Tobias

Lotje

Tobias

Barbabella

Catootje

De cavia's slapen nog...dicht tegen elkaar aan op een bedje van stro. Het is warm en veilig in het grote hok dat in de kamer van hun baasje Tara staat.

Het is nog maar net licht als de maag van Lotje begint te knorren. Eerst zachtjes, dan heel hard.

Het is alsof er een wekker afloopt. Ze schrikken er allemaal wakker van.

Tobias geeuwt een paar keer, Barbabella rekt zich uit en Catootje draait zich nog even lekker om. Ze vinden het nog veel te vroeg om op te staan. Maar hongerige Lotje springt overeind en zegt zoals elke morgen, 'Toedeloe...ik ga alvast ontbijten.'

Ze kruipt door de opening van het slaaphuisje naar het grote hok, waar de voerbak zoals altijd op haar staat te wachten. Maar dit keer staat ze halverwege stil, draait zich om en rent weer terug naar binnen.

'Zo, jij kan snel eten,' zegt Barbabella verbaasd. 'Kijk maar uit, straks krijg je nog de hik.'

'Ik heb nog geen hap genomen,' fluistert Lotje zenuwachtig. 'Ik kan niet bij de voerbak. Weten jullie wat oranje is met oren en ogen, maar wat niet lijkt op een cavia?'

'Een verklede wortel,' grinnikt Tobias. En daar krijgt Barbabella de slappe lach van, want cavia's zijn soms nogal melig.

'Stil nou, hou op,' sist Lotje. 'Het is een vraag hoor, geen raadseltje. Er ligt een vreemd dier in het hok en ik weet niet wat het is. Ik sta nog te trillen, zo schrok ik. En dat is echt geen pretje op een lege maag.'

'Ga dan ook gewoon wat eten joh,' zegt Tobias. 'Je ziet gekke dingen door de honger.'

'Helemaal niet,' roept Lotje boos. 'Er ligt daar echt iets te slapen, bovenop een vreemd ding. Maar jullie hoeven me niet te geloven hoor, laat maar... of ga zelf kijken als je durft.'

Tobias en Barbabella kijken elkaar aan. Het is niets voor Lotje om zo kribbig te doen en niet gelijk op de etensbak aan te vallen. Dan is er echt iets aan de hand.

'Oké, we gaan wel even kijken, Lot,' zegt Tobias. 'Rustig maar.'

'Waar ligt ie precies?'vraagt Barbabella.

'Daar,' wijst Lotje. 'Om het hoekje, bij de waterfles.'

'Ze heeft gelijk Barb,' zegt Tobias, die al door de opening gluurt. 'Kijk dan, er ligt daar echt iets.'

Barbabella ziet het ook. 'Wat is dat nou voor een dier?' fluistert ze.

'Geen flauw idee,' fluistert Tobias terug. 'Maar om daar nou zo van te schrikken...wat een ukkie.'

'Ik hoor jullie wel hoor!' roept Lotje achter hun rug. 'Pas maar op...kleine dieren kunnen ook héél gevaarlijk zijn. En sommige eten cavia's. Ik blijf hier voorlopig zitten, ook al val ik bijna flauw van de honger.'

'Je doet maar,'zegt Tobias. 'Ik wil weten wat het is, ik ben niet bang. Zullen we samen gaan kijken, Barb?'

Barbabella knikt. 'Als jij voorop gaat dan durf ik best,' zegt ze dapper. Heel voorzichtig sluipen ze naar het slapende diertje, terwijl Lotje achterblijft en zenuwachtig aan haar pootjes kluift.

'Spannend hè?' fluistert Barbabella. 'Zullen we hem wakker schudden of bijt ie dan?'

'Misschien eerst maar even zachtjes roepen,' vindt Tobias. 'Je weet natuurlijk nooit helemaal zeker of hij ongevaarlijk is.' En hij brengt zijn snuit vlakbij een klein oortje.

'Hallo-ho...wakker worden,' fluistert hij.

Maar het diertje slaapt rustig door.

'Is ie soms dood?' vraagt Barbabella. 'Dat ie daarom op dat kussen ligt?'

'Dat is geen kussen Barb, dat is een kruik,' weet Tobias. 'Dat is voor als je het koud hebt of ziek bent. Ik moest er ook een nachtje op liggen toen ik eh...een keer geopereerd was.'

'Gecastreerd was je toen, Tobi,' zegt Barbabella. 'Daar hoef je je niet voor te schamen hoor. Dat was juist goed omdat we anders de hele tijd kleine caviaatjes zouden krijgen en daar zijn er al genoeg van op de wereld...Misschien is hij ook wel gecastreerd.'

'Of het is gewoon een slaapkop,' zegt Tobias een beetje knorrig. Hij vindt castreeren geen leuk onderwerp om over te praten. 'Por jij eens met je neus in z'n buik.'

Barbabella geeft voorzichtig een porretje, maar er gebeurt niets.

'Het mag best wat harder hoor,' vindt Tobias. 'Wat je net deed leek meer op kietelen.'

'Ik vind het doodeng,' rilt Barbabella. Maar ze port toch een paar keer stevig in de oranje vacht. En ja hoor, dan komt er eindelijk beweging in het diertje. Het strekt zijn pootjes, gaat rechtop zitten, doet zijn oogjes open...en springt dan een halve meter de lucht in.

Van schrik springt Tobias bijna net zo hoog en met Barbabella op zijn hielen rent hij zo hard hij kan terug naar het slaaphuisje.

'Zie je wel dat ie gevaarlijk is,' bibbert Lotje. 'We moeten gauw de ingang blokkeren en ons verstoppen.'

'Nee joh,' fluistert Tobias, die nog buiten adem door de opening gluurt. 'Dat hoeft niet. Kijk dan...hij is weer op de kruik gekropen en blijft daar gewoon zitten.'

'Hij ziet er eigenlijk best wel lief uit,' vindt Barbabella. 'Mooie ogen en zo'n leuk neusje...'

'Echt weer een opmerking voor jou,' zucht Lotje. 'Jij vindt altijd iedereen lief. Nou, ik vertrouw hem niet. Jij wel Tobi?'

'Ik weet het niet,' zegt Tobias. 'Ik schrok me lam toen hij zo hoog sprong, maar of hij daarom echt gevaarlijk is? Misschien weet Catootje het wel.'

'Wat moet ik weten?' broemt Catootje slaperig onder het stro. 'Ik weet vandaag toevallig niks. Ik weet alleen dat ik het prima naar mijn zin had hier in mijn holletje... totdat jullie kwamen storen.'

'Nou, sorry voor het storen dan,' zegt Tobias, 'maar er zit een soort springdier in het hok en we dachten...'

'Een springdier?' roept Catootje. 'Hebben we vlooien?' En ze rent krabbend onder het stro vandaan. 'Jakkes jakkes jakkes...ik haat vlooien!'

'Nee, nee...het is geen vlo Cato,' zegt Lotje snel. 'Het springt wel, maar 't is beslist geen vlo. Kom nou even kijken...alsjeblijft?'

Catootje zucht van opluchting. Erger dan vlooien kan het niet zijn. Ze duwt de cavia's opzij en steekt haar kopje door de opening.

'Zie je hem?' fluistert Tobias.

'Ik zie daar wel iets liggen,' fluistert Catootje terug.

'Wat is het?... Is ie gevaarlijk?'

'Ssssttt, ik moet nog even beter kijken...ohhh jaaa, nu zie ik hem scherp. Ja, echt griezelig hoor, dat is een...'

'Jij bent ook bang hè, Cato?' vraagt Lotje bibberend. 'Geef het maar toe, je trilt helemaal.'

'Ja,' zegt Catootje, terwijl ze zich langzaam omdraait. 'Ik tril omdat ik mijn lachen probeer in te houden, want dat gevaarlijke dier is een klein konijntje. Die doet nog geen vlieg kwaad. Wat een drukte om niks. Jullie hebben toch wel vaker een konijntje gezien?'

'Niet zo'n ukkie in die kleur hoor,' zegt Tobias. 'Ik zag het echt niet.'

'En we waren nog maar net wakker,' zegt Barbabella. 'En Lotje had nog niks gegeten...'

'Allemaal smoesjes,' grinnikt Catootje. 'Kijk eens hoe bang dat arme diertje is. Hij is zich een hoedje

geschrokken van jullie malle gedrag. Ga hem maar gauw vertellen dat jullie er spijt van hebben. En doe deze keer normaal hoor, hij is echt niet gevaarlijk.'

Het konijntje kijkt een beetje angstig naar de cavia's die op hem af komen.

Barbabella loopt voorzichtig naar hem toe. 'Sorry hoor,' zegt ze zacht, 'we wilden je niet bang maken, we doen je echt niks. We schrokken gewoon van elkaar. Stom he?'

'Het gaat wel weer,' zegt het konijntje. 'Ik was gewoon een beetje in de war. Ik wist zo gauw niet waar ik was. Ik ben niet gewend om wakker te worden in een hok waar meer dieren zijn...'

Jullie zijn geen konijnen hè?'

'Nee hoor, wij zijn cavia's. Ik ben Barbabella en dat zijn Tobias, Catoetje en Lotje. Hoe heet jij?'

'Geen idee,' zegt het konijntje. 'Wat bedoel je daarmee?'

'Nou gewoon, hoe je heet, je naam... wat mensen tegen je zeggen als ze je eten geven, of als ze zomaar naar je komen kijken en wat tegen je babbelen. Je had toch wel een huisje voordat je hier kwam? Wat zeiden ze daar dan tegen je?'

Het konijntje denkt diep na. Het zal toch niet zo zijn dat hij geen naam heeft? Hij knijpt zijn oogjes erbij dicht en gaat in gedachten terug naar waar hij woonde. En ineens weet hij het.

'Ik heb zelfs twee namen,' zegt hij een beetje trots. 'Waar ik vandaan kom zeiden ze altijd: hij daar moet nog eten, of wat doen we met dat konijn. Zo heet ik dus.'

'Hoe heet je?' vraagt Tobias verbaasd.

'Hij Daar - Dat Konijn,' zegt het konijntje. 'Zo noemden ze me daar.'

De cavia's weten niet zo goed wat ze daarop moeten antwoorden. Denkt hij echt dat dit zijn namen zijn? Het betekent juist dat zijn baasje niet eens de moeite heeft genomen er eentje voor hem te verzinnen.

'Waarom zeggen jullie niks?' vraagt het konijntje teleurgesteld. 'Vinden jullie het geen mooie namen?'

'Ze zijn eh... wel apart,' zegt Tobias dan maar, omdat hij het zo sneu vindt.

En Catoetje is het met hem eens. 'Het is even wennen, maar ze zijn heel bijzonder hoor.'

'Gelukkig,' zegt het konijntje. 'Ik dacht dat ik iets raars gezegd had.'

'Welnee,' zegt Lotje. 'Ik zei alleen niks omdat ik wat suffig ben van de honger.'

Als ik niet snel wat eet, krijg ik nog een appelflauwte. Doe je mee? Er is genoeg hoor.'

'Ik heb nog helemaal geen trek,' zegt het konijntje. 'Ik ben zo'n slechte eter en ik heb pijn in mijn buik. Ik zou best nog wel een poosje willen slapen, het is zo lekker warm op de kruik.'

'Misschien gaat de buikpijn wel over als je toch wat eet,' zegt Barbabella. 'Een beetje andijvie of witlof?'
'Of een hele grote pluk hooi,' roept Lotje. 'Dat is het aller, allerbeste. Dat hebben we nodig voor onze spijtverkering, ja toch Cato?'

'Het is spijsvertering Lot,' lacht Catoetje, 'geen spijtverkering. Maar je hebt helemaal gelijk, hooi is erg gezond. Neem maar vast een hapje. En jij mag best nog wat uitslapen hoor,' zegt ze tegen het konijntje. 'Het is nog vroeg en we hebben je zo laten schrikken. Dan begint je dag al helemaal verkeerd. Maar je moet beloven dat je ons daarna vertelt waar je vandaan komt en hoe je hier terechtgekomen bent. Dat willen we natuurlijk wel graag weten.'

'Beloofd,' zegt het konijntje. 'Ik zal jullie straks alles vertellen.'

'Slaap dan maar lekker Hij Daar - Dat Konijn,' zegt Lotje. 'Zullen we toch maar wat eten voor je bewaren?'
Maar het konijntje hoort het niet meer. Hij is alweer in slaap gevallen.

De cavia's smikkelen zonder lawaai te maken hun bakjes leeg.

'Leuk, een konijntje bij ons in het hok,' zegt Tobias. 'Maar hij is niet veel gewend hoor.'

'Hij is ook wat magertjes,' vindt Lotje. 'Hij zou toch echt wat moeten eten.'

En Catoetje vraagt zich af wie het baasje was van het konijntje.

Wie noemt zijn dier nou Hij Daar - Dat Konijn?

Een hele poos later ligt het konijntje nog altijd met zijn oogjes dicht op de kruik.

'Ik denk dat we hem maar moeten wakker hè?' vraagt Barbabella aan de andere cavia's. 'Straks slaapt hij nog een gat in de dag.'

'Doe je het dan wel voorzichtig,' waarschuwt Tobias, 'dat je hem niet weer laat schrikken.'

'Ik slaap niet meer hoor,' zegt het konijntje terwijl hij zich uitrekt. 'Ik lag nog wat te doezelen en zomaar wat na te denken. Ik voel me geloof ik wel een beetje beter.'

'Ga je dan nu wat eten?' vraagt Lotje, die al aan haar vierde blaadje andijvie begonnen is.

'Nou nee, nog maar niet,' zegt het konijntje. 'Straks misschien, ik heb nog steeds geen trek.'

'Na twee keer slapen nog niet?' roept Lotje verbaasd. 'Jeetje...ik zou omvallen van slappigheid. Ben jij nog niet wiebelig?'

'Af en toe wel een beetje,' zegt het konijntje. 'Jullie vinden het vast raar hè, dat ik zo weinig eet?'

'Ja, best wel,' vinden de cavia's, 'want eten is toch lekker en leuk?'

'Nou, mij smaakt het niet meer,' zucht het konijntje. 'Ik krijg geen hap naar binnen. Er zit zo'n rare brok in m'n keel. Ik kan niet goed meer slikken.'

'Als je niet eet dan worden je darmen werkeloos hoor,' zegt Lotje, terwijl ze nog maar gauw een stukje komkommer neemt om dat tegen te gaan. 'En dan ga je dood.'

'Dat weet ik ook wel,' zegt het konijntje. 'Maar ik doe het toch niet expres? Ik probeer af en toe wel een hapje maar die brok zit in de weg. Het gaat gewoon niet.'

'Dat klinkt helemaal niet goed,' zegt Catoetje. 'Lotje heeft gelijk, je moet echt wat eten. Je bent volgens mij al erg verzwakt, daarom slaap je ook zoveel.'

'Ik heb me inderdaad wel eens beter gevoeld,' zucht het konijntje. 'Maar laten we het maar over iets anders hebben, ik wil er liever niet over praten. Ik zou toch vertellen waar ik vandaan kom? Het is een lang verhaal en ik ben nu nog fit.'

'Als het een lang verhaal is, dan moeten we er maar lekker bij gaan liggen,' vindt Catoetje. 'En als je moe wordt van het vertellen dan nemen we gewoon even pauze.'

'Oké,' zegt het konijntje, 'dan zal ik maar beginnen hè? Ik zie wel hoe ver ik kom...'

Ik woonde in een schuur, in een konijnenflat. Dat zijn allemaal kleine hokjes op en naast elkaar. Boven me woonden konijnen, naast me en onder me...'

'Wat gezellig!' roept Barbabella, 'Dan kon je bij elkaar op visite.'

'Nee hoor,' zegt het konijntje, 'dat ging niet.' We zaten allemaal alleen in zo'n hokje, met een schuifje op de deur. We mochten er nooit uit en we konden elkaar ook niet zien. Ik woonde in het midden en dat was pech, want als je boven woonde, had je nog een beetje licht van het raam en zelfs af en toe een zonnestraaltje. Maar in mijn hok was het altijd donker. We kregen elke ochtend schoon water, een bakje voer en wat hooi van de baas en daarna waren we de hele dag alleen. Er kwam nooit meer iemand naar ons kijken.'

'Ook niet als je riep?' vraagt Lotje verbaasd. 'Als je aandacht of een lekkere knuffel wilde? Wij gaan dan altijd heel hard fluiten : whiep whiep whiiiéép!!...en dan komt ons baasje gelijk aangerend.'

'Daar niet,' zegt het konijntje. 'Ik weet eigenlijk niet eens of ik wel knuffels lust.'

'Knuffels zijn ook niet om te eten,' lacht Tobias. 'Knuffels zijn om te voelen. Doe jij het eens voor Barb, jij kan het beste knuffelen van ons allemaal.'

'Dit is een knuffeltje,' zegt Barbabella. En ze strijkt een paar keer met haar kopje langs de snuit van het konijntje. 'Zo doen wij dat bij elkaar. Maar ons baasje doet het met haar handen.'

'O...dat,' zegt het konijntje. 'Ik verstond niet goed wat je zei.' En hij voelt zich een beetje dom omdat hij niet wist wat een knuffeltje was. 'Mag ik nu verder gaan?' vraagt hij daarom maar vlug. 'Als jullie er steeds doorheen praten, ben ik straks te moe om mijn verhaal af te maken hoor.'

De cavia's klemmen hun lippen stevig op elkaar en wijzen er naar om het konijntje duidelijk te maken dat ze voorlopig niets meer zullen zeggen. Ga maar gauw verder, gebaren ze met hun pootjes. En het konijntje pakt de draad van zijn verhaal weer op.

'Gistermiddag kwam de baas ineens naar mijn hok, samen met Dirk, die ons ook wel eens eten gaf. Ze keken een poosje door de tralies en schudden hun hoofd. De baas zei het wordt niks meer met dat konijn hoor, Dirk. Hij eet niet meer. Je moet hem vanavond maar afmaken. Ik weet niet precies wat afmaken is, maar het klonk niet prettig. Ik had het ze vaker horen zeggen bij andere hokken en dan kwam Dirk 's avonds met een grote doos. Dan pakte hij die konijnen uit hun hok en stopte ze daar in. Die konijnen waren heel erg bang, dat kon je voelen en horen. Ze stampten en probeerden uit de doos te komen.

Maar Dirk was sterk en nam ze gewoon mee naar buiten. De volgende dag kwam hij weer terug met de doos, maar dan met allemaal nieuwe konijnen er in. Die anderen kwamen nooit meer terug. En nu was het blijkbaar mijn beurt om met hem mee te gaan. Ik raakte helemaal in paniek en met een bonzend hart begon ik aan de tralies te knagen, want ik wilde vluchten naar heel ver weg. Maar de tralies waren zo stevig, ik zou ze nooit op tijd kapot krijgen en ik voelde me ook veel te zwak voor zo'n zware klus. Er was niemand om me te helpen, of te beschermen. Ik zat in de val en kon niets anders doen dan wachten op Dirk.'

'Ik weet wat afmaken is,' zegt Tobias zacht. 'Dan maken ze je dood.'

'Ah jakkes Tobi...Nee toch?' roept Barbabella geschrokken. Catootje knikt. Het is waar wat Tobias zegt.

'Zie je wel!,' roept het konijntje. 'Ik wist het, ik wist dat het iets heel ergs was. Ik voelde het gewoon. Afmaken is zo'n bang woord.'

'Maar... je bent nog niet afgemaakt,' merkt Tobias op. 'Komt die Dirk je dan hier ophalen? Nou, als dat zo is dan moet hij eerst langs mij zien te komen. Hij krijgt je niet zomaar mee.'

En Tobias maakt zich twee keer zo groot om te laten zien dat hij die Dirk wel aan kan. 'Dirk komt hier niet,' zegt het konijntje. 'Hij weet niet eens waar ik ben. Hij zal wel raar op zijn neus hebben gekeken toen hij zag dat ik verdwenen was.'

'Ben je dan toch ontsnapt?' vraagt Catootje. 'Heb je toch de tralies doorgeknaagd?'

'Nee, ik ben niet ontsnapt. Tenminste, niet écht ontsnapt...'

Ik zat daar dus onder het stro te wachten tot het avond werd en toen het zover was hoorde ik de deur opengaan. M'n hart stond bijna stil, nu ging het gebeuren. Ik maakte me heel klein en kroop zo ver mogelijk weg. Was ik maar onzichtbaar, dacht ik nog. Er verscheen een gezicht voor de tralies en het deurtje ging open. Een hand tastte rond in het hok en had me bijna te pakken. Ik hield mijn adem in en was van plan keihard in die hand te bijten als die weer bij me in de buurt kwam.

'Zouden wij ook doen hoor,' roept Tobias. 'Wij hebben ook scherpe tanden, kijk maar.' En hij laat het konijntje uitgebreid zijn eigen gave gebitje zien.

'Maar we gebruiken ze natuurlijk alleen in geval van nood,' zegt Catootje. 'We bijten nooit zonder reden.'

'Ik ook niet,' zegt het konijntje, 'maar dit leek me wel zo'n noodgeval. Als ik niet opgesloten had gezeten, had ik weg kunnen rennen maar nu kon ik geen kant op.'

O, wat ben je mager, zei ze. Ik voel alleen maar botjes. En wat ben je koud.

Ze ging me aaien, om me een beetje op te warmen. Dat vond ik zo fijn dat ik heel dicht tegen haar aankroop. Ik legde mijn kop op haar schouder en wilde haar juist een likje over haar hand geven, zomaar spontaan... En toen zag ik dat ze een soort doos bij zich had en weer stond mijn hart bijna stil van schrik. Had ik het dan helemaal verkeerd begrepen? Was Tara in de plaats van Dirk gekomen? Ik hield die hand dus goed in de gaten en ineens was er ook een hoofd en hoorde ik een stem die fluisterde hé... waar zit je toch? Kom eens bij me, je hoeft niet bang te zijn. Ik ben Tara. Ik heb gehoord dat je ziek bent en daarom afgemaakt moet worden. Nou, dat laat ik mooi niet gebeuren hoor, ik neem je stiekem mee naar huis. Niemand zal weten waar je bent. Ik laat de dierenarts komen en ga heel goed voor je zorgen. Ik weet niet of ik je beter kan maken, maar je hoeft niet langer eenzaam en ziek in dit akelige hok te zitten. Je mag in een mooi groot hok wonen waarin je lekker rond kan huppelen en je krijgt vriendjes.'

'Echt iets voor onze Tara om je te redden,' zegt Tobias trots.

'Ja,' zegt het konijntje. 'Alleen dat wist ik toen nog niet hè, dat ik gered werd, want dat verwachtte ik niet. Maar Tara's stem klonk zo lief en gaf me zo'n fijn gevoel dat ik niet meer zo heel erg bang was. En toen stak ze haar hand weer onder het stro en tilde me heel voorzichtig op.

Zou ik dan toch afgemaakt worden? Ik spartelde en probeerde weg te komen, maar Tara hield me stevig vast. Ze deed het deurtje van de doos dicht en daar zat ik dan...wéér opgesloten. Maar in het deurtje zaten gelukkig gaatjes en daar ben ik voor gaan liggen. Ik wilde zien waar ik heengebracht werd en als het nodig was, zou ik alsnog proberen te ontsnappen.

We gingen naar buiten. Het rook daar zo anders dan in mijn hok. Ik stak mijn neus door zo'n gaatje en snuffelde en snuffelde... en kon er toen niet meer mee ophouden. Het was raar, ik werd zo blij van alle geuren die ik opsnoof dat ik ineens helemaal niet bang meer was. Ik had best wel voor altijd met mijn neus door dat gaatje in die doos willen blijven zitten, zo genoot ik. Maar na een poosje ging de doos weer open en werd ik er uitgetild.

Kijk eens, zei Tara, we zijn thuis. Dit is je nieuwe hok, hier mag je voortaan wonen. Bevalt het je een beetje? Het is jammer dat je vriendjes al slapen. Die zullen wel opkijken morgenochtend als ze ineens een konijntje zien. Ik ga een warme kruik voor je maken en dan moet jij ook gaan slapen, dat is goed voor je. Morgen zien we wel verder.

Ik vond het allemaal best. Ik genoot van de stem van Tara en van de warmte van de kruik. Maar het aller, allerfijnste was dat mijn neus nog kriebelde van alles wat ik geroken had. Ik viel in slaap en droomde dat ik daar was, waar al die heerlijke geuren vandaan kwamen.

Ik leek wel een echt konijntje in mijn droom.'

'En toen hebben wij je wakker gemaakt,' zegt Barbabella, 'net toen je zo fijn aan het dromen was.'

'Ja, dat was wel jammer,' zucht het konijntje. 'Daarom wilde ik nog even uitslapen, om een beetje verder te dromen. Maar de droom kwam niet meer terug.'

'Misschien komt ie vanavond wel weer,' zegt Barbabella. 'En anders moet je ons maar vertellen waar je van droomde. Als het een mooie droom was dan willen wij ook wel mee genieten.'

'Dat is wel een goed idee,' zegt het konijntje. 'Ik weet hem nog precies hoor. Die droom vergeet ik van mijn leven niet meer.'

'Dromen zijn bedrog,' moppert Lotje terwijl ze iets zoekt in de voerbak. 'Ik droom wel eens van een wortel die net zo groot is als ik. Op het moment dat ik mijn tanden erin wil zetten word ik wakker en dan ligt er maar een piepklein worteltje in de bak. Kijk...net zoals deze.'

'Maar dat is wel een echt worteltje,' zegt het konijntje. 'Aan een droomwortel heb je toch niks? Die kun je niet eten. Ik ben ook niet meer in mijn droom, maar dat ik hier ben is de werkelijkheid en hier is het ook fijn. Ik wil nooit meer terug naar de schuur.'

'O, wees daar maar niet bang voor hoor,' zegt Barbabella en ze geeft het konijntje een dikke knuffel. 'Wie hier komt wonen hoeft nooit meer weg. We blijven bij elkaar, voor altijd en eeuwig.'

Het konijntje wordt er helemaal stil van.

'Slaap je weer?' vraagt Tobias na een poosje.

'Nee hoor,' zegt het konijntje. 'Maar ik vroeg me af hoe het kwam dat ik ineens zo warm werd van binnen. Ik zit nu niet eens op de kruik.'

'Deed je hart ook een sprongetje?' vraagt Barbabella.

Het konijntje straalt. 'Een hele grote zelfs'

'Dan had je het geluksgevoel,' roepen de cavia's. 'Dat hebben wij hier elke dag'

Ja,' zegt Tobias, 'dat is hier heel gewoon hoor. Als ik 's morgens wakker word van Lotje's knormaag en denk aan alle leuke dingen die we weer gaan doen dan begint het bij mij al'

'En ik heb het geluksgevoel als ik dicht tegen Catootje aan kruip en iedereen knuffels mag geven,' zegt Barbabella. 'Maar ook als Tobias grappig doet.'

'Ik krijg het heel sterk van rode paprika's,' zegt Lotje. 'Maar ook van als het donker is en we voor het slapen gaan bij elkaar liggen en samen nog wat babbelen. Dan springt mijn hart ook altijd omhoog.'

'Kreeg ik het omdat ik voor altijd bij jullie mag blijven?' vraagt het konijntje .

'Ja, dat denk ik wel,' zegt Catootje, 'want geluksgevoel heeft alles te maken met vriendjes hebben en samenzijn.'

'Dit is écht een andere wereld hoor,' zucht het konijntje. 'Alles is hier zo anders dan in de schuur. En ik maar geloven dat het daar normaal was.'

'Je wist natuurlijk niet beter,' zegt Tobias. 'Je kon toch niet vergelijken? Maar ons lijkt het niet normaal hoor, konijnen in een soort gevangenis.'

'Eigenlijk wist ik dat van binnen ook wel,' zegt het konijntje. 'Want ik woonde daar dan wel, maar het klopte helemaal niet met mijn gevoel. Dan zat ik voor de tralies en dacht waarom heb ik eigenlijk ogen als ik in het donker alleen maar naar die muur kan kijken? Waarom zou ik toch zo graag zo'n zonnestraaltje op mijn vacht willen voelen? En waarom wil mijn neus de hele tijd snuffelen, terwijl er helemaal niets lekkers te ruiken valt? En soms wilde ik gekke sprongen maken, maar dan stootte ik m'n kop tegen het plafond, zo laag was het hok. Zelfs een beetje rondrennen zat er niet in, want ik kon maar drie huppels opzij doen en twee naar achteren.'

En dan begreep ik er niks van. Ik voelde dat ik die dingen moest doen, maar het kon daar niet.

Ik hoorde ergens anders te zijn. Maar ja...waar dan? Dat wist ik ook niet. En dan gaf ik het maar op om er over na te denken.'

'Om niet droevig te worden?' vraagt Barbabella.

'Ja...daarom,' zegt het konijntje zacht. 'Maar het ergste was nog....ik heb wel eens hele kleine beginnetjes van geluksgevoel gehad. En nu weet ik waarom ik me daarna altijd

nog verdrietiger voelde.'

'Hoe kwam je dan aan die beginnetjes?' vraagt Tobias. 'Waarvan kreeg je die dan?'

'Van samenzijn natuurlijk,' zucht het konijntje. 'Alleen wist ik toen nog niet dat het daardoor kwam. Dat heb ik zojuist van jullie geleerd.'

Ik werd soms door de baas uit mijn hok gehaald en een stukje verder bij een vrouwtjeskonijn gezet. Dat was zo fijn. We snuffelden en likten aan elkaars vacht en sprongen op en over elkaar heen. En dan kreeg ik dus dat beginnetje van geluksgevoel. Heel eventjes maar, want bijna op hetzelfde moment riep de baas: Ze is gedekt hoor, Dirk. Haal dat konijn daar maar weer weg.

En dan tilde Dirk me op en bracht me terug naar mijn eigen hok. Dat wilde ik natuurlijk niet, maar ik moest wel. En dan keek ik over de rand en probeerde nog een glimp op te vangen van dat andere konijntje. Maar dan duwde Dirk me weg en zei schiet toch op... ga naar binnen, ik heb nog meer te doen vandaag. En dan keek ik hem aan en probeerde te zeggen: Ik wil helemaal niet meer alleen zijn, ik heb ook gevoel. Alleen is geméén! Waarom mag ik niet gewoon bij dat andere konijntje blijven? Maar Dirk begreep me niet. Hij zei alleen maar wat zit je nou toch stom naar me te kijken? En deed gauw het deurtje dicht. En na de laatste keer kreeg ik die brok in m'n keel. Niet omdat ik dat wilde, maar gewoon omdat het zo kwam.'

De cavia's hebben met open mond zitten luisteren. Ze kunnen zich niet voorstellen dat er echt dieren zijn die anders moeten leven dan zij zelf gewend zijn.

'Ik weet niet zo goed wat ik zeggen moet,' zegt Barbabella zachtjes. 'Wat erg allemaal.'

'Het is ronduit schandalig,' vindt Catootje. 'Je moest er alleen maar voor zorgen dat een vrouwtjeskonijn zwanger werd. En de rest van de tijd moest je in eenzaamheid uitzitten in je hok... Je was een fokkonijntje.'

'Ja hoor?' vraagt het konijntje verbaasd. 'Nou...mooi is dat. Er is nooit aan mij gevraagd of ik dat wel wilde worden. Wie heeft dat dan voor me bedacht? Dirk en de baas?'

Catootje knikt. 'Ja, zo gaat dat, daar hebben we zelf niets over te zeggen. Of wij een leuk of minder leuk leven hebben, is afhankelijk van wat de mensen beslissen. Als je een goed baasje treft, zoals Tara, dan bof je. Jij had de pech om een fokkonijntje te worden. Maar je kan ook bij mensen komen wonen die wel een cavia of konijn willen, en daar best goed voor zijn, maar niet weten dat we heel veel ruimte nodig hebben en een vriendje of vriendinnetje om écht gelukkig te zijn.'

'Of je komt bij mensen die op je uitgekeken raken.' zegt Lotje. 'En dan zetten ze je in een park of in een bos en dan word je opgegeten door een roofdier. Of je komt om van de honger omdat je zelf geen eten kan vinden. Ik moet er niet aan denken.'

En ze neemt nog maar gauw een blaadje andijvie.

'Oei, 'zegt het konijntje.' Dat is ook erg. Ik was in de schuur wel veilig en er was volop te eten voor zover je er trek in had. Wat dat betreft had ik het wel goed.'

'Dat zal best wel.' snuift Barbabella verontwaardigd. 'Maar mensen moeten er ook voor zorgen dat hun dieren gelukkig zijn. Dat is minstens zo belangrijk.'

Dieren die het niet leuk hebben, zouden eigenlijk moeten protesteren,'vindt Tobias.

'O, maar dat werkt niet hoor, 'roept Lotje.' Want dan vinden ze zo'n dier lastig of vals en dan doen ze het alsnog weg.'

'Staken dan? 'vraagt Tobias.' Dat die dieren zeggen zolang we ongelukkig zijn stoppen we met eh...tja...met wat?'

'Met eten zeker,'zegt het konijntje.' Een hongerstaking? Nou, dat ging bij mij vanzelf door die brok in m'n keel. Dat werkt dus ook niet, want dan wordt je ziek en maken ze je af.

Nou ja, ik werd op het nippertje gered. Maar al die andere konijnen uit de flat die doodgemaakt zijn, die waren misschien ook wel in hongerstaking gegaan omdat ze ongelukkig waren.

'Tja, dan houdt het op,' zegt Tobias teleurgesteld. 'Dan weet ik ook niet hoe we de mensen duidelijk moeten maken dat dieren ook gevoel hebben.'

'Ik ook niet,' zucht het konijntje. 'Maar ik moet nu echt weer even gaan liggen hoor, ik rol bijna om en de buikpijn komt ook weer terug. De brok in m'n keel lijkt wel wat minder. Misschien is ie wel los gekomen van al het praten. Ik heb ook een beetje dorst.'

'Daar hangt de waterfles,' wijst Lotje. 'Of probeer nu gewoon eens een stukje appel, dat is ook lekker fris.'

'Doe dan maar zo'n stukje appel,' zegt het konijntje. En hij neemt voorzichtig een paar hapjes. 'Jullie zijn zo lief voor me. Het is niet aardig om telkens alles af te slaan wat jullie aanbieden. Hmm...het smaakt best wel lekker, maar de rest is voor later hoor.'

'Ik bewaar het wel voor je,' biedt Lotje aan. 'Alleen als het bruin begint te worden eet ik het op want anders gooit Tara het weg en dat is zonde.'

'Dan kun je die appel dus wel vergeten,' zegt Catootje tegen het konijntje.

'Ga jij nu maar gauw wat slapen. Kruip maar lekker in het slaaphokje, daar is het rustiger dan hier.'

'Dat wel,' zegt het konijntje. 'Maar ik wil toch echt nooit meer terug naar de stilte.'

Terwijl het konijntje een beetje uitrust en de cavia's bezig zijn met caviadingen, komt Tara de kamer binnen met Anke, de dierenarts.

'Hallo,' zegt Anke. 'Ik kom naar jullie nieuwe vriendje kijken.'

'Mij best,' zegt Tobias. 'Als je mij maar met rust laat.' En hij kruipt gauw weg onder een pluk hooi.

'Ik ben er ook even niet,' fluistert Lotje. En Barbabella moet ineens een plas en Catootje bedenkt dat ze nodig het stro in de hoek op moet schudden.

Anke en Tara moeten er om lachen... Stelletje bangeriken.

Het konijntje kijkt een beetje doezelig door de opening van het slaaphokje. Wat een drukte ineens. 'Ha, daar ben je,' zegt Anke. 'Ik kom speciaal voor jou.' En ze tilt het konijntje voorzichtig op.

'Ik heb gehoord dat je ziek bent en nu wil ik je even onderzoeken. Ik ga je geen pijn doen hoor. Jeetje, wat is hij mager,' zegt ze tegen Tara. 'Hoe lang heeft hij al niets gegeten?'

'Geen idee,' zegt Tara. 'Ik was daar toevallig in de buurt - mijn paard staat vlakbij de schuur waar hij woonde - en toen hoorde ik dat hij ziek was en afgemaakt moest worden. Ik ben bij hem gaan kijken en vond het zo'n zielig hoopje dat ik hem in een opwelling meegenomen heb. Hij zat zijn hele leven al eenzaam in een hokje, in zo'n akelige konijnenflat. Hij keek zo treurig...Ik kon hem daar gewoon niet ziek en alleen achterlaten. Is hij er slecht aan toe?'

'Ja,' zegt Anke, 'behoorlijk. Z'n darmen werken niet meer en dat is geen goed teken. Het is eigenlijk een wonder dat hij nog leeft.'

'Dan heeft hij het zelf nog niet opgegeven,' zegt Tara, 'dan is het een vechtertje. Kunnen we nog iets proberen? Medicijnen...speciaal voer? Het lijkt wel alsof er iets in zijn keel zit. Hij slikt een beetje raar, zou hij daarom niet meer eten?'

Anke kijkt in de keel van het konijntje. 'Ik zie niets zitten en zijn kiezen zijn ook goed, daar ligt het niet aan. Maar ik bedenk ineens iets... Ken je dat gevoel dat er een brok in je keel zit als je verdrietig bent? Dan heb je ook geen trek in eten. Dieren kunnen daar net zo goed last van hebben en wat ik uit jouw verhaal opmaak, had dit diertje geen leuk leven. Hij is waarschijnlijk ziek geworden van eenzaamheid.'

'Wat vreselijk,' zegt Tara. 'Maar misschien knapt hij nog op nu hij gezelschap van vriendjes heeft? Ik zie hem wel opfleuren. De cavia's zitten de hele tijd bij hem. Het is net alsof ze elkaar hele verhalen te vertellen hebben.'

'Konden we ze maar verstaan hè?' zegt Anke, 'dan zouden we weten wat er in hun koppies omgaat. Maar gelukkig kunnen ze op een andere manier ook heel veel aan ons duidelijk maken, als je daar tenminste oog voor hebt.

Eens even kijken hoor, ik geef hem in elk geval een pijnstiller, want hij zal wel erge buikpijn hebben. En ik heb Ignatia, dat is een homeopatisch middeltje dat helpt bij een brok in de keel door verdriet. Je moet hem ook een speciaal papje geven om weer aan te sterken. En dan maar hopen dat hij het redt. Heb je hem al een naam gegeven?'

'Hij is hier nog maar net,' zegt Tara, 'ik heb er nog niet over nagedacht.'

'Geef hem maar een krachtige naam,' zegt Anke, 'dat wil ook wel eens helpen. Wat vind je van Boris? Dat betekent strijder....en dat is wat jij gaat doen hè, Boris? Strijden...vechten dus, om weer beter te worden.'

Tara moet lachen. 'Boris, voor zo'n klein konijntje. Dat had ik zelf niet kunnen bedenken.

Maar je hebt gelijk, het past wel bij hem.' 'Ik hoop alleen dat hij er zelf ook zo over denkt,' lacht Anke. 'Hou hem maar even vast dan geef ik hem z'n prik en dan moet hij weer op een kruik hoor. Warm houden is belangrijk. En z'n papje....want hij moet nu toch echt gaan eten, anders redt hij het niet.' 'We gaan ons best doen,' belooft Tara, terwijl

Boris zijn prik krijgt.

'Zo, al klaar,' zegt Anke. 'Dan ga ik nu naar mijn volgende patiëntjes.'

Dag cavia's, kom maar weer tevoorschijn hoor. De kust is veilig.'

De cavia's horen Anke niet weggaan. Ze zitten stilletjes bij elkaar en denken na over wat ze zojuist hebben gehoord. Als een dierenarts zegt dat hun nieuwe vriendje ziek is, dan moet het wel waar zijn.

'Zullen we maar naar hem toe gaan?' vraagt Tobias na een poosje. 'Het staat zo raar als we hier zo lang blijven zitten. We moeten hem maar een beetje opvrolijken of zo.'

'Goed idee,' vindt Lotje. 'Ik zal straks wat lekkers voor hem uitzoeken.'

'Laten we vooral maar héél lief voor hem zijn,' zegt Barbabella, 'want liefde is het beste medicijn.'

'Maar wel normaal tegen hem doen hoor,' waarschuwt Catootje. 'We gaan hem niet ineens overdreven Dat spreken ze af en zachtjes lopen ze naar Boris toe. Het is nog steeds hetzelfde konijntje als voorheen, maar de cavia's vinden het toch een beetje anders nu ze weten dat hij erg ziek is.'

'Hoi,' zegt Tobias. 'Hoe gaat het? Deed de prik erg pijn?'

'Ik dacht al waar blijven jullie nou.' roept Boris opgewonden. 'Nee, hoor ik heb er helemaal niets van gevoeld. Niks erg zo'n prik. Maar hebben jullie gehoord dat ik een naam gekregen heb? Ik heet Boris en dat vind ik de mooiste naam van de hele wereld.'

'Klinkt stoer,' zegt Tobias. 'Zullen we ruilen? Dat jij voortaan Tobias heet en ik Boris?'

'Echt niet,' zegt Boris. 'Dit is mijn naam en die geef ik nooit meer weg.'

'Gelijk heb je,' vindt Catootje. 'Boris klinkt veel beter dan Hij Daar - Dat Konijn.'

'Dat waren geen echte namen hè?' zegt Boris. 'Stom van me dat ik dat dacht'

'Welnee,' zegt Barbabella. 'Dat kon jij toch niet weten. Ik vind trouwens dat nu je Boris heet je ook ineens veel groter lijkt.'

'Echt waar?' vraagt Boris. En hij glundert er van. 'Weet je 'zegt hij,' ik ben dan wel ziek, maar ook gelukkig. Want als ik niet meer beter kan worden dan heb ik wel vriendjes gehad en een prik tegen de buikpijn en een warme kruik. En ik woon nu in een groot hok. En niemand zal mij nog vergeten, omdat ik een echte naam heb. Want als er gevraagd wordt weet je nog van dat konijntje, dan weet natuurlijk niemand welk konijntje er bedoeld wordt. Maar als ze vragen weet je nog van Boris? Dan weten ze het gelijk...Dat was ik!'

De cavia's zijn het helemaal met hem eens.

'Ik vind jou een heel wijs konijntje,' zegt Catootje. 'Het is waar, ik ken nog heel veel dieren van naam.'

'Ik ook!' roept Barbabella. 'Ik ken Molly en Margootje nog, dat zijn ook cavia's. En Sandor, een grote hond. Die kwam altijd aan me snuffelen met z'n natte neus.'

'En ik ken Motormuis,' roept Tobias, dat is een schildpad. En Spriet een poes...en Bink en Babs, dat zijn ook konijnen, maar dan hele grote.'

'Ik woonde vroeger op de kinderboerderij,' zegt Lotje, 'en daar waren zoveel dieren. Ik ga ze niet allemaal noemen hoor, want dan ben ik voor het avondeten nog niet klaar. Maar de leukste waren Dop en Erwtje, tante Sidonia en Toeter. Dat waren kippen. En Beethoven, een varkentje. Dat was toch zo'n schatje.'

'Waar ik vroeger woonde hadden we Pino, een parkiet,' zegt Catootje. 'Die kwam wel eens bovenop me zitten. En een poes die Scheetje heette, omdat ze altijd windjes liet.'

'Lekker fris,' grinnikt Tobias. En de andere cavia's halen hun neus op....bweh.

'Het viel wel mee hoor,' lacht Catootje. 'Ze was vooral heel lief. Ik vind het zo leuk om weer eens aan haar terug te denken en herinneringen op te halen.'

Boris zit er een beetje stilletjes bij. Hij voelt zich ineens weer zo anders dan de cavia's omdat hij over dit soort dingen niet mee kan praten.

'Ach sorry, Boris,' zegt Catootje geschrokken. 'We draven een beetje door. Jij kent echt helemaal geen andere dieren he?'

'Nee,' zegt Boris, 'echt niet. Ik ben mijn hele leven al alleen op de wereld. Ik ben nu pas voor het eerst met z'n vijven.'

Maar wat zijn herinneringen precies?'

'Dat zijn dingen die je meegemaakt hebt en altijd onthoudt,' zegt Catootje. 'Het mooiste is natuurlijk als je fijne herinneringen hebt, maar er zijn ook dingen die je nog wel weet, maar waar je liever niet meer aan terug denkt.'

'Zoals toen ik in de schuur woonde?' vraagt Boris. 'Dat was niet leuk nee, dat wil ik liever vergeten.'

'Maar gebeurde daar dan echt nooit iets?' vraagt Tobias. 'Herinner je je helemaal niets leuks?'

'Er schiet me zo gauw niets te binnen,' zegt Boris. 'Maar er is vast wel iets hoor. Ik ga wel even denken.'

Boris moet zolang nadenken dat de cavia's zich afvragen of hij misschien weer in slaap gevallen is. En net als ze hem een porretje willen geven om wakker te schudden zegt hij 'Als ik vers stro kreeg...dat was leuk. Als het oude stro niet meer zo lekker rook en platgetrapt was en ik kon er geen holletje meer in maken, dan wist ik dat het niet lang meer zou duren voordat de baas met de kruiwagen met stro zou komen. Dan ging ik alvast voor de tralies op de uitkijk zitten.'

Soms moest ik wel heel lang wachten hoor, want dan had ik me zeker in de dag vergist. Dan werd het alweer tijd om te gaan slapen en dan was hij nog niet geweest.

Dan dacht ik jammer, het was vandaag geen strodag. Misschien is het morgen pas, of overmorgen. En dan ging ik de volgende dag gewoon weer wachten. Maar als dan eindelijk het stro kwam dan had ik het drúk, dan was ik de hele dag in de weer met holletjes maken, er aan knabbelen en er aan ruiken. En dan vloog de dag om. Ja, strodag is de mooiste herinnering die ik heb.'

De cavia's kijken elkaar aan. Ze kunnen zich niet voorstellen dat het krijgen van vers stro het enige leuke is dat Boris meegemaakt heeft tijdens zijn hele leven in de schuur. Arme Boris.

'Dat is zeker iets moois om aan terug te denken,' zegt Tobias. En hij hoopt maar dat Boris niet gemerkt heeft dat ze het zielig voor hem vinden.' Hoe oud ben je eigenlijk?'

'Dat weet ik toevallig,' zegt Boris, 'want dat staat in mijn oor. Toen ik afgemaakt zou worden keek de baas er in en zei dat ik 4 jaar was. O, en niks meer waard, dat zei hij ook nog. Maar ik weet niet of dat ook in mijn oor staat hoor.'

'Die man is zelf niks waard,' zegt Barbabella boos. 'Zoiets zeg je toch niet van een dier. Voor ons ben je heel veel waard hoor Boris. En ook voor Tara, anders had ze je niet uit de schuur gehaald.'

'Ik heb echt geboft hoor dat ik zomaar gered ben,' vindt Boris.

'Echt wel,' zegt Lotje. 'Maar eh...over Tara gesproken. Is het niet zo'n beetje tijd voor ons avondeten? Zal ik Tara roepen?'

'Gaan jullie dan fluiten?' vraagt Boris. 'En dat ze dan gelijk komt aangerend? Dat wil ik wel eens meemaken.' En hij gaat er eens goed voor zitten.

'Misschien moet je ook meedoen,' grinnikt Tobias. 'Dan denkt Tara dat er ineens vijf cavia's zijn.'

'Ik kan het niet eens,' zegt Boris.

'Ik leer het je wel,' roept Tobias enthousiast. 'Het is helemaal niet moeilijk, gewoon een kwestie van je stembanden goed gebruiken. Je ademt in...en dan op de uitademing whiiieeep!! Hoor je wel? En hoe meer je oefent hoe harder het gaat.

Probeer het maar eens. Eerst inademen...'

Boris neemt een grote hap lucht.

'En nu uitademen en fluiten,' zegt Tobias. 'Whiiieeep !!'

Boris ademt uit, maar er komt geen whiep, zelfs geen iep.

'Het gaat niet,' zegt hij teleurgesteld.

'Nog een keer dan,' zegt Tobias. 'Inademen....uitademen...whiiieeieeep!!!'

Maar hoe Boris ook zijn best doet, het wil niet lukken.

'Maf zeg,' vindt Tobias. 'Misschien moet je eens proberen om...'

'Tobi,' valt Catootje hem in de rede. 'Boris zal het nooit leren. Niet omdat hij zijn best niet doet, maar omdat konijnen en cavia's nu eenmaal niet hetzelfde zijn. We zijn geen soortgenootjes. Boris kan weer hele andere dingen.'

'Ik kan stampen,' zegt Boris, 'en dat kan jij niet.'

'Dat wil ik dan nog wel eens zien,' roept Tobias. 'Volgens mij kun je alles leren wat je wilt. Doe maar voor dat stampen.'

'Let op,' zegt Boris, en hij laat een van zijn achterpootjes met een harde dreun op de grond terechtkomen. Het hok trilt er van.

'Zo hè, wat een klap,' roepen de cavia's. 'Doe dat maar eens na Tobi!'

'Dat is een makkie,' zegt Tobias. 'Doe je oren maar vast dicht.'

Hij tilt zijn kleine achterpootje heel hoog op en laat hem weer vallen.....tik.

'Is dat alles,' lacht Boris. En hij stampt nog harder op de vloer..

BOEM doet Boris, tik doet Tobias. En zo gaan ze nog een poosje door.

De cavia's rollen om van het lachen en Tobias geeft het maar op.

'Oké,' zegt hij. 'We staan gelijk. Ik kan niet stampen en Boris kan niet fluiten.'

'Maar jullie zijn allebei wel even grappig,' vindt Barbabella.

Tobias en Boris worden er verlegen van en geven elkaar uitgelaten een duwtje.

'Ik heb weer heel erg het geluksgevoel,' zegt Boris, 'en mijn buikpijn is wat minder geworden, dat lucht op.'

‘We konden wel wat afleiding gebruiken.’ vindt Catoetje. ‘Ik was een beetje droevig geworden van wat Boris ons allemaal verteld heeft.’

‘Ik ben zelf helemaal niet verdrietig meer,’ roept Boris blij. ‘Ik weet bijna niet eens meer hoe het was in de schuur. En straks mag ik ook mijn droom nog vertellen ... Ja toch?’

‘Natuurlijk,’ zegt Barbabella. ‘Dan kruipen we lekker bij elkaar in het stro en dan ga jij vertellen. Ik ben heel erg benieuwd naar je droom.’

De kamerdeur gaat open en Tara komt binnen met haar handen vol bakjes.

‘Het is etenstijd en ik heb jullie nog helemaal niet gehoord,’ zegt ze. ‘Hebben jullie het zo druk? Het was zeker een hele verrassing om zomaar een konijntje in het hok te vinden toen jullie wakker werden?’

Jammer dat ik er niet bij was, ik had jullie snuitjes wel eens willen zien. Het hoort eigenlijk niet hoor cavia's en konijnen samen, want daarvoor verschillen jullie te veel, maar voor Boris is dit nu eventjes het beste. Na al die jaren alleen kan hij wel wat gezelschap gebruiken. En jullie zijn de liefste en leukste cavia's van de wereld, dus hij kon het niet beter treffen.’

‘Babbel babbel babbel,’ mompelt Lotje. ‘Kom nu maar op met de hapjes. Als ik bezwijk van de honger is het jouw schuld.’

‘Ik zal eerst Boris zijn papje geven,’ zegt Tara. ‘Kom eens hier grote knul, ik doe het op een lepeltje en dan lik jij het er af.’

Boris doet erg zijn best om te eten, maar na een paar hapjes heeft hij alweer genoeg.

‘Dat ging helemaal niet zo slecht,’ vindt Tara. ‘Ik laat de rest hier staan en dan moet je zelf ook af en toe een hapje nemen hoor. En als je er trek in hebt dan eet je ook maar wat uit de andere bakjes. Kijk eens, lekkere stukjes groente en fruit. Ja Lot, er zit ook paprika bij. Eet smakelijk allemaal. O...zal ik het gordijn een stukje dicht doen? Straks staat de zon op het raam en kan het wel eens warm worden. Of moet ik het maar open laten? We mogen blij zijn dat de zon een keertje schijnt, toch? Jullie kunnen altijd aan de andere kant van het hok in de schaduw gaan zitten als het te erg wordt. Zie maar. Ik ga weer mensendingen doen. Dag rakkers. Tot straks.’

De cavia's gaan druk in de weer met al het lekkers in de bakjes, maar Boris zit met grote ogen naar het raam te kijken.

‘De zon?’ vraagt hij verbaasd. ‘Komt de zon hier straks door het raam?’

‘Ja,’ zegt Tobias. ‘En dan wordt het bloedheet, dus je kunt echt beter in de schaduw blijven.’

‘Mooi niet!’ roept Boris. ‘Ik wil mijn hele leven al zonnestraaltjes op mijn vacht, dus nu ik de kans krijg, wil ik ze allemaal. Wanneer komt de zon? Duurt het nog lang? Waar begint ie precies? Hoe lang blijft ie?’

‘Hij komt het eerst daar rechts,’ wijst Tobias. ‘Maar het duurt nog wel even voor hij komt hoor.’

‘Dan ga ik daar gewoon alvast wachten,’ roept Boris opgewonden terwijl hij naar het raam huppelt. ‘Daar ben ik goed in hoor, in wachten. En ik blijf zitten tot de zon weer weg gaat.’

‘Dat hou je nooit vol,’ zegt Tobias. ‘Dan moet je het zelf maar weten als je smelt.’

‘Tobi,’ fluistert Catoetje. ‘Laat Boris nu maar. Het is onvoorstelbaar, maar hij heeft de zon nog nooit gevoeld. Laat hem maar lekker genieten nu het nog kan. Wij zijn zulke bofkontjes, we vinden alles zo vanzelfsprekend. Voor Boris is dit een heel bijzonder moment.’

‘Sorry,’ zegt Tobias zachtjes. ‘Ik was het een beetje vergeten van die schuur en zo.’

‘En ik vergeet steeds dat Boris ziek is,’ zegt Barbabella. ‘Kan de warmte van de zon hem beter maken Cato?’

‘Dat weet ik niet,’ zegt Catoetje. ‘Maar hij krijgt in elk geval wel de zonnestraaltjes waar hij zo naar verlangde. Dat neemt niemand hem meer af.’

‘Misschien moeten we bij hem gaan zitten?’ vraagt Tobias. ‘Dat we samen met hem gaan genieten. Hij zit daar zo zielig alleen.’

‘Laten we dat maar doen,’ zegt Catoetje. ‘Dat is een heel lief idee van je Tobias. Kom Barb, Lotje...de zon is er al bijna.’

'Daar komt ie al!' roept Boris. 'Kijk dan... wat wordt het licht ineens. Is dat slecht voor je ogen of geeft het niet?'

'Als het te erg wordt dan knijp je ze maar een beetje dicht,' zegt Tobias. 'Voel je ook de warmte al?'
'Echt wel,' glundert Boris. 'Onder stro is het best warm, maar dit is veel fijner... Zo anders.'

Zal ik blijven zitten of gaan liggen?'

'Liggen,' zegt Barbabella. 'En dan af en toe omdraaien, dan komt de zon overal. Kijk zo.'
En ze rolt van haar ene op haar andere zij.

'Allemaal meedoen,' roept Tobias. 'Eerst op je linkerszij en als ik het zeg omdraaien. Jij ook Boris.'
Zo liggen ze een poosje te genieten van de warmte op hun vacht.

'Lekker hè?' vraagt Barbabella aan Boris.

'Omdraaien,' roept Tobias. En ze rollen alle vijf op hun andere zij.

'Niet gelijk weer roepen hoor,' zucht Lotje. 'Ik zit zo vol, al dat bewegen lijkt me niks gezond.'

'Wel juist,' grinnikt Tobias. 'Omdraaien naar links en dan mag je even rusten.'

'En dan doen we onze kontjes ook nog even in de zon,' roept Barbabella.

'Ik doe heel eventjes mijn buik,' zegt Boris. Hij rolt op zijn rug en zwaait met zijn pootjes in de lucht. 'Zo, nu ben ik overal warm en ik ben er helemaal slaperig van geworden. Kan slapen in de zon ook wel?'

'Ja hoor,' zegt Catootje. 'Dat kan. Ben je weer moe? Als jij daar nu even lekker blijft liggen dan gaan wij in de schaduw zitten. Het zonnetje blijft nog wel een half uurtje, maar daarna gaat hij toch echt weg hoor, voor vandaag.'

'Jammer,'geeuwt Boris.'Maar ik heb wel honderd zonnestraaltjes te pakken.....in één keer.

Ik wil echt nooit, maar dan ook nooit meer terug naar het donker.'

De cavia's kruipen snel in de andere hoek van het hok.

'Pfff...warm,'puft Tobias.'We doen vandaag allemaal dingen die we normaal niet doen.'

'Allemaal voor het geluksgevoel van Boris,'zegt Barbabella.'Omdat hij zo verdrietig was toen hij hier kwam.'

'Dit was een mooie dag voor ons allemaal,'vindt Catootje,'maar ook wel druk hoor. Ik duik maar eens vroeg onder het stro.'

'Nee, dat kan niet,'roept Barbabella.'Boris mag zijn droom nog vertellen,dat hebben we beloofd.'

'Dat kan morgen ook nog wel,'zegt Catootje.'Boris is bekap en hij slaapt zo lekker. Dan gaan we hem toch niet wakker maken om hem zijn droom te laten vertellen?'

'Maar hij wil het juist zo graag,'zegt Barbabella zachtjes.'Morgen is hij misschien nog erger moe.'

'Ze heeft gelijk hoor, Cato,'vindt Tobias.'Ik ga hem wakker maken. We kunnen best nog even opblijven.

Maken jullie ondertussen maar een lekker strobedje, dan kruipen we daar met z'n allen in.'

'Ik heb uitdrogingsverschijnselen door warmte en uitputting,'zucht Lotje.'Ik zal eerst iets sappigs moeten eten voordat ik me weer in kan spannen. Jullie redden het wel even zonder mij hè? Ben zo terug.' En ze hobbelt naar de voerbak.

Terwijl Catootje en Barbabella het stro opschudden, geeft Tobias Boris voorzichtig een porretje in z'n buik. Hij wil hem natuurlijk niet laten schrikken.

'Boris,' fluistert hij.'Kom je? We zitten al klaar voor de grote dromenverteller.'

Nog een beetje slaperig zit Boris even later tussen de cavia's in het stro.

'Gaat het echt wel?'vraagt Catootje bezorgd.'Anders wachten we tot morgen hoor.'

'Echt niet,'zegt Boris.'Want misschien vergeet ik de droom toch wel en dan weten jullie niet hoe ik was als een écht konijntje. Ik wil het vandaag nog vertellen.'

'Doe maar dan,'zeggen de cavia's.'We zullen er niet tussendoor babbelen.'

'Mooi zo,'zegt Boris.'Dan komt hier mijn droom:

Ik lag dus lekker op de warme kruik die Tara voor me gemaakt had en viel in slaap.

Ineens was ik weer wakker en liep helemaal alleen in het donker. In mijn droom dan hè, want ik lag natuurlijk nog steeds hier bij jullie in het hok.

Ik wist niet zo goed waar ik heen moest en snuffelde toen maar een beetje mijn neus achterna, want die kriebelde nog steeds van al die heerlijke geuren.

En toen ineens werd het licht en stond ik voor een hele hoge heuvel.

Bovenop zaten allemaal andere konijnen en die keken naar me. Ik dook weg achter een boomstronk, want ik werd er een beetje verlegen van.

Maar die konijnen riepen : Kom maar hierheen joh...ren de heuvel maar op.

Ik keek omhoog en dacht dat red ik nooit hoor, daar ben ik veel te zwak voor, voor zo'n klim. Maar wat denk je? Ik was helemaal niet zwak meer. Ik deed hop hop hop en ik was al boven.

Wat kan jij grote sprongen maken, zei een bruin konijntje. Ik ken geen ander konijn dat zo snel naar boven kan rennen. Maar nu moet je aan deze kant weer naar beneden. Of wil je nog even van het uitzicht genieten?

Ik keek om me heen naar het uitzicht en wist niet wat ik zag, zo mooi was het daar.

Beneden lag een grote wei van gras. Het was raar, want ik had nog nooit eerder gras gezien en toch wist ik dat het gras was. Een stukje verder was allemaal zand en een nog grotere heuvel. En hoog in de lucht was een prachtige regenboog. Dat wist ik ook gewoon, dat die zo heette.

Op het gras liepen nog meer konijnen. Ze maakten allemaal gekke sprongen en zaten achter elkaar aan. Ik kreeg heel veel zin om mee te doen en rende de heuvel af.

Maar toen ik beneden was en mee wilde gaan spelen, voelde ik dat ik heel erg honger had. De brok in mijn keel was ineens helemaal weg. Dus ik eten en knabbelen...

Een wit gespikkeld konijntje zei jeetje, wat heb jij een gezonde eetlust. Volgens mij kan jij de hele wei wel op. Als je straks nog ruimte in je buik over hebt voor iets héél lekkers, dan moet je een stukje verderop gaan kijken. Daar staan klavertjes en paardenbloemen.

Ruimte zat, riep ik. En ik huppelde naar verderop en begon aan de klavers en paardenbloemen.

Ineens bedacht ik dat het misschien wel onbeleefd was om zo gulzig te eten. Maar de andere konijnen vonden het helemaal niet erg.

Er is genoeg voor ons allemaal, zeiden ze. Eet maar rustig door hoor. Een konijn dat zo sterk is als jij heeft veel voedsel nodig. En als je nog meer trek hebt, dan kan je vanavond altijd nog stiekem naar de moestuin van de boer. Daar staat boerenkool en wortelloof.

Maar ik had voorlopig wel even genoeg. Ik wilde naar de zandvlakte om eens lekker door het zand te rollen. Het was verder dan ik dacht en ik vroeg aan een zwart konijntje dat ik tegenkwam waar zijn hier eigenlijk de tralies? Want ik had al duizend huppeltjes gedaan en ik zag ze nog niet.

Tralies? vroeg dat konijntje. Die hebben we hier niet hoor.

We mogen lopen waar we willen. Al willen we naar de andere kant van de wereld. Niemand die er iets van zegt. We doen dag en nacht waar we zelf zin in hebben. Konijnendingen weet je wel. Ik heb nu bijvoorbeeld zin om aan die struiken daar te knagen en dat ga ik gewoon doen.

Dan ga ik maar eens heel hard rennen, zei ik, en ook hoog springen.

Dan zie ik je straks wel weer ergens, zei het zwarte konijntje.

Ik rende door het zand en ik ging keihard. Alle konijnen stonden naar me te kijken. En af en toe maakte ik een grote sprong. Dat kon daar makkelijk, want er was geen plafond. En nog was ik niet moe. Ik sprong over boomstronken heen, rolde in het zand...

Er was zoveel te doen daar. En ik maar denken dat ik het op strodag in de schuur druk had.

Toen kwam er een groot lichtbruin konijn met hangoren naar me toe. Heb je er erg in dat je nog een tunnel moet graven voor je gaat slapen, vroeg hij. De meeste tunnels zijn al bezet door konijnenfamilies. Er zijn een heleboel jongen geboren dit jaar.

O ja, dacht ik. We slapen hier natuurlijk niet in hokken. Dan moet ik maar gauw gaan graven.

Ik zocht een mooi plekje in de zandheuvel en ging aan de slag. Het was helemaal niet moeilijk. Het leek wel alsof ik mijn hele leven al tunnels had gegraven.

Ik was al heel diep de heuvel in toen ik een stem hoorde.

Hallo-ho...Mag ik even in je tunnel komen kijken? Ik heb nog nooit zo'n lange tunnel gezien.

Ik draaide me om en zag bij de ingang het mooiste konijnenmeisje van de hele wereld staan.

Kom maar hoor, zei ik, maar de tunnel is nog lang niet af.

Hij is nu al zo mooi, zei ze. Ik zou hier best willen wonen, of heb je al een vriendinnetje?

Ik heb nog helemaal geen tijd gehad om er eentje te zoeken, zei ik. Ik ben hier nog maar pas en heb het zo druk gehad.

Misschien hoef je niet te zoeken, zei ze. Ik wil best jouw vriendinnetje zijn. Je was me de hele tijd al opgevallen. Je bent zo sterk en ik heb nog nooit zo'n mooie kleur vacht gezien. Zullen we samen bovenop de heuvel gaan zitten, om elkaar wat beter te leren kennen?

Nou, dat wilde ik natuurlijk wel. En we keken samen naar de ondergaande zon, want de zon was daar ook! We likten elkaars vacht en gingen heel dicht tegen elkaar aan zitten. Zo dicht, dat er geen strootje meer

tussen kon. En het mooiste was het mocht daar gewoon, net zolang als we maar wilden want er was gelukkig geen Dirk die me bij haar weghaalde.

We keken naar de andere konijntjes beneden ons. Ook naar de kleine konijntjes. En mijn vriendinnetje zei ik zou ook wel baby's willen. En jij?

Best wel, zei ik, en als ze op jou lijken dan worden het de mooiste konijntjes van de hele wereld.

En toen werd ik wakker van de porretjes in mijn buik...

'Sorry,' zegt Barbabella. 'Als we hadden geweten dat je zo fijn aan het dromen was dan hadden we je natuurlijk laten slapen.'

'Geeft niet hoor,' zucht Boris. 'Het was maar een droom. Maar ik zou heel graag op zo'n plek willen wonen. Al was het maar ergens waar het er een beetje op leek.'

'Zoals een ren in een tuin, met zand en gras en een vriendinnetje,' zegt Tobias.

'Ja...dat zou al mooi zijn,' vindt Boris. 'Maar hier bij jullie is het ook fijn hoor, dat bedoel ik niet dat het hier niet leuk is. Maar om een echt konijntje te zijn, heb ik nu eenmaal andere dingen nodig dan jullie.'

'Logisch,' zegt Tobias. 'En waar je was in je droom kon je dat allemaal doen. Het lijkt me daar echt helemaal geweldig.'

'Was het ook,' zegt Boris. 'Als ik ooit de weg weet naar zo'n mooie plek, dan neem ik jullie allemaal mee. Dan kunnen jullie het zelf zien.'

'Dat is dan afgesproken,' zegt Catootje. 'Maar we moeten nu toch echt gaan slapen hoor zolang zijn we nog nooit opgebleven. Boris kan het beste hier in het grote hok gaan liggen, want hij moet weer terug op de warme kruik. Wij gaan gewoon met elkaar in het slaaphuisje.'

'Mag ik bij Boris blijven?' vraagt Barbabella. 'Dan gaan we samen op de kruik...lekker warm en gezellig.'

'Dat lijkt me wel fijn,' zegt Boris. 'Dan slaap ik voor het eerst in mijn leven tegen een ander dier aan. Ik ben nu toch wel héél erg moe geworden hoor. Maar dit was wel de mooiste dag uit mijn hele leven. Ik heb nog nooit zoveel leuke dingen gedaan. Jullie zijn mijn aller, allerbeste vrienden. En nu ga ik gauw slapen....welterusten allemaal.'

'Slaap lekker Boris,' roepen de cavia's terwijl ze onder het stro kruipen. 'Tot morgen.' 'O...nog even één dingetje, Boris,' roept Lotje. 'Het is wel jammer dat je in de droom niet in de moestuin van de boer geweest bent hoor, want boerenkool is echt verrukkelijk!'

Het is de volgende morgen. De cavia's slapen nog. Lotje en Tobias liggen dicht tegen elkaar aan en Catootje heeft een warm holletje onder het stro gemaakt.

Het is nog maar net licht als Lotjes maag begint te knorren. Ze schrikken er alle drie wakker van. Catootje geeuwt en Tobias rolt zich nog even lekker op, ze vinden het nog veel te vroeg om op te staan. Maar hongerige Lotje springt overeind en zegt zoals elke morgen, 'Toedeloe...ik ga alvast ontbijten.'

Ze kruipt door de opening van het slaaphuisje naar het grote hok, waar de voerbak zoals altijd op haar staat te wachten. Halverwege staat ze stil en bedenkt dat ze heel zachtjes moet doen omdat Barbabella en Boris misschien nog slapen.

Op haar tenen sluipt ze het hoekje om en ziet dat Barbabella al wakker is.

'Zo, jij bent vroeg op,' zegt ze verbaasd. 'Kon je niet meer slapen?'

'Nee,' fluistert Barbabella. 'En er is geloof ik iets met Boris. Hij ligt zo stil en ik heb al een paar porretjes in zijn buik gegeven, maar hij wordt niet wakker.'

'Misschien is hij nog moe,' zegt Lotje. 'Het is ook zo laat geworden gisteravond.'

Boris...wakker worden.'

Maar er komt geen beweging in Boris. Ook niet als Barbabella nog eens een paar porretjes geeft.

'Ik ga Catootje en Tobias halen,' zegt Lotje. 'Misschien weten zij wel hoe we hem wakker kunnen krijgen.' En ze rent terug naar het slaaphuisje.

'Catootje, Tobias,' fluistert ze, 'kom eens gauw kijken...Boris slaapt zo vast, hij wil niet wakker worden. Ook niet van porretjes in z'n buik.'

'Het is toch ook zo'n slaapkop hè,' grinnikt Tobias. Maar Catootje is al onderweg naar Boris.

'Er is hier volgens mij iets niet in orde hoor,' zegt ze, als ze Boris ziet. 'Laten we Tara er maar bij roepen.'

De cavia's whiepen zo hard ze kunnen en Tara komt, in haar pyjama, aangerend.

'Wat een kabaal,' zegt ze slaperig. 'Wat is er aan de hand?'

De cavia's lopen naar Boris toe, om haar duidelijk te maken dat ze naar hem moet kijken.

'Ahhh...nee!' roept Tara als ze Boris ziet. 'Oh jongens, wat erg... Boris heeft het niet gered. Ik dacht dat het beter ging gisteren, maar dat was blijkbaar maar een ervaring door de medicijnen. Hij was dus echt al te ziek om nog beter te kunnen worden.'

Lieverds....Boris is vannacht gestorven.'

De cavia's kijken van Tara naar Boris en van Boris weer naar Tara.

'Wat bedoelt Tara nou Cato?' vraagt Barbabella. 'Dat Boris dood is?'

'Welnee,' zegt Tobias. 'Straks wordt hij gewoon wakker hoor en dan springt hij van schrik weer tot aan het plafond.' En hij port een paar keer stevig met zijn neus in Boris' buik.

'Boris wordt niet meer wakker, Tobias,' zegt Tara. 'Boris is er echt niet meer. Het is alleen nog maar zijn lijfje dat hier ligt. Boris zelf is naar een plek waar hij heel gelukkig is en geen pijn meer heeft. Hij is op een mooie groene wei waar hij een echt konijntje kan zijn, samen met konijnenvriendjes en vriendinnetjes. Hij kan daar huppelen, kuilen graven...nou ja, alles doen wat een konijntje maar wil.'

'Oh...preciés zoals in zijn droom,' zegt Barbabella zacht. 'Dan heeft hij dus de weg gevonden. Maar hij zou ons meenemen...dat had hij beloofd.'

'Het is onze tijd nog niet Barb,' zegt Catootje. 'Wij moeten nog een poosje wachten. Boris mocht alvast gaan omdat hij zo ziek was en pijn had.'

'En omdat hij hoognodig wat moest eten natuurlijk' zegt Lotje. 'Geloof maar dat hij aan het smullen is van al dat lekkers daar, denk je ook niet Tobi?'

'Zal best,' zegt Tobias onverschillig. 'Maar hij hoefde daar toch niet naar toe om andere vriendjes te vinden? Wij waren toch zijn vriendjes, dat heeft hij zelf gezegd. En ook dat hij het fijn vond bij ons.'

'Kom eens hier,' zegt Catootje, en ze geeft Tobias een knuffel. 'Je wist toch dat Boris waarschijnlijk niet

meer beter kon worden? Het is juist fijn voor hem dat hij nu daar is, zonder pijn en die akelige brok in zijn keel. Je bent een hele goede vriend voor hem geweest, wij allemaal. We hebben naar Boris geluisterd en hem getroost, maar we hebben ook heel veel plezier gehad met elkaar. En door al die dingen was Boris voor het eerst in zijn leven gelukkig. Ik weet zeker dat hij ons nooit zal vergeten.'

'Maar het is niet eerlijk, Cato,' roept Tobias. 'Boris is ziek geworden omdat hij eenzaam en verdrietig was in die konijnenflat. En ik ben maar een cavia. Ik kan niet eens naar Dirk en die baas gaan om te vertellen dat het gemeen van ze was om Boris alleen in dat hokje te laten zitten. En dat ze naar hem hadden moeten luisteren. En nu is mijn vriend dood en ik mis hem nu al.'

'Ik begrijp het wel,' zegt Catootje. 'Je bent boos om wat mensen Boris aangedaan hebben en je voelt je machteloos omdat jij er niets van kunt zeggen. Maar kijk eens naar Tara, zij heeft ook verdriet. Ik weet zeker dat ze ook heel boos is om wat er met Boris is gebeurd. Ik denk dat Tara voortaan aan iedereen zal vertellen dat konijntjes niet alleen horen te zijn. En de mensen die het van haar horen, vertellen het ook weer door.'

Op een mooie dag kent iedereen het verhaal van Boris en zit er nooit meer een konijntje alleen in een klein hok, maar in een grote ren met een vriendje of vriendinnetje.'

'Gaat Tara dat echt doen?' vraagt Tobias. 'Iedereen vertellen over het verdriet van Boris?'

'Geloof me maar,' zegt Catootje. 'Boris heeft ons niet voor niets zijn verhaal verteld. Hij had een boodschap voor ons allemaal.'

'Als dat zo is,' zegt Tobias zachtjes, 'dan ben ik nu alleen nog maar verdrietig voor mezelf, maar blij voor Boris. Dan is het goed... Dag Boris, je was mijn beste vriend en ik zal je nooit meer vergeten.'

'En ik zal je elke dag in gedachten knuffeltjes geven,' zegt Barbabella. 'Dag lieve Boris. Je bent mijn aller, allermooiste herinnering.'

'Je hebt vast gedacht dat ik alleen maar aan eten denk,' zegt Lotje zacht. 'Maar dat is niet zo. Ik vond het fijn dat je bij ons was, want je was het mooiste, liefste en grappigste konijntje dat ik ken. Als ik aan jou denk dan krijg ik heel sterk het geluksgevoel. Nog sterker dan van rode paprika...Dag Boris, veel plezier op de grote groene wei en in de moestuin.'

'Je vriendjes hebben alles al gezegd wat ik ook had willen zeggen,' zegt Catootje. 'Lieve, kleine, wijze, sterke Boris...dank je wel voor de tijd dat je bij ons was. Dag dapper vriendje, we zullen je vreselijk missen.'

De cavia's zitten verdrietig in een kringetje om Boris heen en na een poosje vraagt Tara zachtjes, 'Hebben jullie afscheid van Boris genomen? Dan wil ik hem nu graag meenemen en hem nog eventjes vasthouden. Daarna zal ik Boris begraven op het mooiste plekje in de tuin...tussen de lelie en de roos.'

Maar ik wil dat jullie goed onthouden dat zolang we aan Boris denken en over hem praten hij niet weg is. Dan zal hij voor altijd bij ons blijven.'

'Voor altijd en eeuwig... en nog veel langer zelfs,' zeggen de cavia's tegelijk.

En ze geven Boris nog een laatste knuffeltje.

Boris overleed op- 22-12-2007